

Mircea GHIȚULESCU

Mari pretenții la Gala STAR – Bacău

1. O gală internațională cu Iona, Yumiko Tsuji și Petru Vutcărău. A doua ediție a **Galei Star** de la Teatrul Bacovia din Bacău a câpătat o decisivă structură internațională. Adrian Găzdaru, secondat de Gabriel Duțu, știu care sunt binefacerile schimburilor artistice internaționale și s-au concentrat pe această idee, ce nu va întârzia să aducă profituri. Au prezentat recitaluri Yumiko Tsuji de la Teatrul Kaze din Japonia, Vivienne Vermes și Beverly Gooden Charpentier din Marea Britanie, Desislava Minceva din Bulgaria. Nu am reușit să o vedem decât pe Yumiko Tsuji, o mare jucătoare niponă de teatru european, care îți amintește când de Leopoldina Bălănuță, când de Coca Bloos. A lucrat cu Petru Vutcărău o parte din **Femeile lui Picasso** de Brian Mc. Avera și anume acea parte care se referă la legătura pictorului cu o balerină rusă. Figura actriței are un dramatism explicit și toate acțiunile scenice au reverberații adânci pe fondul muzical și acesta dramatic al baletelor lui Ceaikovski. Ne-a făcut plăcere să îl vedem pe Viorel Baltag în **Iona** de Marin Sorescu, personaj care i-a atras pe mulți actori mari, de la George Constantin la Virgil Ogășanu. Despre Viorel Baltag poți spune că este artistul ajuns la maturitate. Cu o voce nobilă, clară, cu posibilități de schimbare rapidă a registrelor, dialogând excelent cu sine însuși sau cu personaje imaginare, el creează senzația unui veritabil recital. Actorul se expune în situația pasionantă a omului religios care îl caută pe Dumnezeu, dublat de filosoful ce rătăcește în căutarea adevărului. Parabola (căci despre o parabolă este vorba și în Biblie) – adică întâmplarea pilduitoare – este simplă și ușor de descifrat: înghițit de o balenă, pescarul Iona continuă să trăiască și să spere că „va răzbi la lumină”. El trece dintr-un *chit* mai mic într-unul mai mare, la nesfârșit. Drama omului, în viziunea lui Sorescu, este aceea de a fi captiv în universul infinit. Este pusă în abis suferința omului care nu își poate imagina Infinitul, deși este silit să-l trăiască. Dar, dacă ceva poate fi exprimat foarte clar, regizorul Dumitru Lazăr Fulga va face ca totul să pară extrem de confuz. Nu numai că adaugă fraze alogene în textul lui Sorescu, dar introduce semne scenografice indescifrabile, împrumutate din te miri ce recente lecturi cabalistice. Spirala de pe burdihanul lui Ubu („la grande gigouille”, pentru cine cunoaște textele lui Jarry) este dătătoare de sens: câteva cercuri concentrice ținute în mână de Iona se dezvoltă pe verticală și capătă volum devenind spirală, un simbol al infinitului coplesitor, mai convingător decât imaginile orizontale de până acum.

2. **Ziua Herghelegiu**. Secțiunea – concurs a galei arbitrată de Magdalena Baiangiu, Carmen Mihalache, Mircea Daneliuc, Mircea Diaconu, Alexandru Tocilescu a început cu „Ziua Herghelegiu”. Teodora Herghelegiu s-a expus în dublă ipostază de regizor și autor, ceea ce ne face să sperăm că la edițiile următoare va aborda și actoria. Ca regizor de *one-man-show* nu poți demonstra mare lucru. Ca autor, ne transmite prin vocea **Danei Voicu** note de lectură sau fragmente dintr-un jurnal de idei puse cap la cap, din care aflăm că este foarte marcată de lecturile din Pata(pievici), mai ales în privința preocupării exagerate pentru specificul poporului român. Pe care îl numește

Stan. Liantul dintre aceste disparate note de jurnal este străvechea temă a călătoriei cu un tramvai (tren, autobuz etc) care, fie nu vine, fie, dacă vine nu oprește. Dana Voicu monologhează simpatic, dar când începe să-i dea cu identitatea dintre Eros și Thanatos parcă recită dintr-un curs universitar de Ion Toboșaru. Tot despre „poporul meu“ ne-a vorbit cu poticneli și înduioșări alcoolice actorul **Richard Bovnoczki** îndrumat de Teodora Herghelegiu. El a interpretat un text pe cât de amuzant pe atât de reflexiv scris de autorul rus Venedict Erofeev. Și aici asistăm la o călătorie cu trenul, doar că reprezentantul „poporului care bea tot timpul“ crede că circulă de la Moscova la Petușki, unde îl așteaptă necredincioasa lui iubită dar, de fapt a luat trenul invers, luminile gării fiind pe dreapta în loc de stânga. În plus, trenul e pustiu, doar o momâie îmbrăcată în negru plânge la fereastră. Este oare moartea care ne plânge la capătul călătoriei noastre prin lume? Erofeev este un scriitor ironic și fantast, din școala rusă a lui Gogol, care compune un portret al intelectului rus (estic, mă rog), plin de idei și de vodcă, plângând printre picături nefericirea universală. Bovnoczki face un tur de forță interpretând un om lucid care bea tot timpul Are și o față roșcovană de rus, avantaj care îl ajută să iasă mereu din impas pe căi artistice. Pavel Danil Bârsan, îndrumat tot de doamna Herghelegiu, nu are aceleași resurse, astfel că a compromis un text care exact asta își dorea. Rodrigo García a scris un text despre un argentinian (*Clovnul de la Mc Donald*) supărat pe toată lumea dar mai ales pe sine pentru că, cităm, „trage părțuri care put“ și pentru că totul se reduce, cităm iarăși, „la o pulă lângă o pizdă“. Evident, nu este chiar așa. Lumea are probleme mai importante decât sexul, dacă admitem că abia după împerechere încep adevăratele probleme ale omului. Noutatea relativă a acestui nou text scris în stilul fiziologic este că devine un protest olfactiv. Lumea e vinovată pentru că pute „a bășini și a căcat“ citat, evident, dar cel mai tare „put ideile“, adaugă filosofic García. Și anume ideile britanicilor care au atacat Malvinele, dar cu aceeași vehemență, ideile americanilor care nu au de ce să se mire pentru 11 septembrie. Păcat că Pavel Danil Bârsan nu are anvergura necesară pentru a rosti texte atât de dure. Dar și pentru García care va trage „părțuri“ în continuare.

3. Noroc cu Florin Piersic. Recitalul fermecător al lui Florin Piersic se numește *Om între oameni* și este alcătuit din amintiri, reveniri spontane, anecdote bine plasate, poeme înduioșătoare, toate strecurate cu grație printre remarci filosofice și aluzii contemporane. *Spontaneitatea bine organizată* a lui Florin Piersic este o temă de meditație pentru colegii de breaslă. Nu și pentru publicul care îl ascultă, captivat de Actorul care îl subjugă. Florin Piersic deține secretul celei mai comerciale formule de *one-man-show* pe care o susține cu o personalitate unică și irepetabilă, încât secretul lui nu poate fi și secretul altuia. El ne propune să stăm de vorbă ca între prieteni, dar vorbește numai el. Desigur, lumea contemplă în primul rând un sex-simbol românesc longeviv și abia după aceea coerența cu care artistul își examinează viața prin întâmplări atent selecționate. Sărută mâinile doamnelor din rândul întâi care vor avea o amintire de neșters, îi salută pe domni, nu ocolește detalii din viața sa de cuceritor, dar nu mai mult decât se poate suporta. Aflăm că, așteptând la barieră, mecanicul a oprit trenul să-l salute. Cam așa se întâmplă de cele mai multe ori: Florin Piersic ne povestește cum l-a așteptat trenul o singură dată, lăsându-ne doar să bănuim de câte sute de ori a așteptat el trenul...